

[Hilmar Baunsgaard.]

alvorligt, når den siger, at den ønsker sin plan gennemført fremfor at få valg. Har jeg ret i denne antagelse, så vil jeg her i tolvte time bede regeringen overveje den foreliggende forhandlingssituation endnu en gang. Vi vil fra radikal side under udvalgsarbejdet prøve at få vurderet mulighederne for, at behandlingen af de foreliggende forslag om indgreb på arbejdsmarkedet stilles i bero, og at man i stedet lader arbejdsmarkedets parter få frist indtil et stykke ind i januar til at gennemføre normale forhandlinger, men med fremrykkede frister. Vi ønsker hermed at medvirke til en normalisering af situationen, så langt det nu lader sig gøre.

Vi har en vis forventning om, at arbejdsmarkedets parter vil forstå deres ansvar over for samfundet, fordi vi har en forvisning om, at den offentlige meningsdannelse omkring overenskomstproblemerne bevæger sig hastigt i den rigtige retning. Vi tror ikke, regeringen i tilstrækkelig grad har taget den, i øvrigt iøjnefaldende mulighed i betragtning, at parterne selv kunne forhandle sig til et resultat. Hvis det er muligt at få prøvet en sådan fremgangsmåde, så ville der jo samtidig kunne lægges en linje for overenskomsternes fornyelse på det offentlige arbejdsmarked, som jeg tror vi fra radikal side vil kunne samarbejde med regeringen om.

Må jeg, inden jeg slutter, henlede opmærksomheden på det radikale venstres forslag om skattefrihed for virksomhedsoverskud, der udloddes til medarbejderne. Det er efter vor opfattelse nødvendigt, når man vil en lovgivning, der går ud på at holde igen på lønudviklingen, at der så samtidig stilles forslag, som kan tilskynde virksomhederne og deres medarbejdere til at træffe aftaler om deling af det overskud, der eventuelt kan komme som følge af løntilbageholdend.

De kritiske bemærkninger, jeg har fremført over for fremgangsmåden fra regeringens side, er ikke et udtryk for, at det radikale venstre er på vej ud i overbudspolitik, hverken i forhold til lønmodtagerne eller andre befolkningsgrupper. Jeg havde nær sagt tværtimod. Det radikale venstre har i månedsvis her i folketinget og i den offentlige diskussion fastholdt det synspunkt, at lønmodtagerne er nødt til at være tilbageholdende i deres krav. Vi har ustandseligt

peget på, at de, der har god beskæftigelse, gør deres mere udsatte kammerater en dårlig tjeneste ved at trække lønniveauet i vejret og derved forringe chancerne for en forbedring af beskæftigelsesforholdene. Vi har stedse fremhævet de offentligt ansattes ansvar, der flyder af deres gunstige ansættelsesforhold og ringe arbejdsløshedsrisiko, og vi har foreholdt og foreholder stadig væk det kolossale ansvar, som organisationerne på det private arbejdsmarked har med hensyn til at løse beskæftigelsesproblemet.

Ingen skal være i tvivl om, at det radikale venstre vil arbejde for en økonomisk politik efter de retningslinjer, som vi lagde frem 14 dage før regeringen, og som jo i deres hovedsigtte svarer til regeringens.

Schlüter (KF):

Når der om få uger skal gøres status over 1974, så vil 4 tal skære skarpt i øjnene. Vi har 12 partier i folketinget. Det er rekord. Det er vælgerens ansvar. Men resten er partiernes. Den største stigning i statsudgifterne nogen sinde både i procent og i kroner. De største prisstigninger, vel ca. 16 pct., igennem et halvt hundrede år. Den største arbejdsløshed i mere end 20 år og udsigt til, at den bliver større i 1975. Dette er i betydelig grad regeringens og folketingets ansvar.

Det forsømte må og skal indhentes i løbet af de nærmeste uger. Nogle kræver valg nu, andre truer med valg. Det er pjatteri. Befolkningen ønsker ikke valg, men forlanger med rette, at de politikere, der blev valgt for 1 år og 1 dag siden, nu løser problemerne. En valgkamp vil betyde 2 måneders udsættelse af det hele, vil uddybe modsætningerne, vil give splittelse i stedet for samarbejde. Befolkningen kan ikke på en valgdag løse de opgaver, partierne giver op over for. Et valg kan flytte nogle mandater, men det kan ikke flytte vanskelighederne. De bliver større. Det ansvar skal både venstre og socialdemokratiet i dag nagles fast til.

Derfor siger jeg til hr. Anker Jørgensen: hvad gavner et valg, hvis ingen aner, hvordan socialdemokratiet vil løse problemerne efter valget, eller har tiltro til, at hr. Anker Jørgensen kan det og evner det? Hr. Kjeld Olesens tale i dag var det tomme og mest magtesløse, jeg i årevis har hørt. Det buldrede ikke engang.